

szintjén található pénztárak, mellékhelyiségek és lépcsők taktilis jelölése, illetve a liftek és kényelmi mozgólépcsők egy a későbbiekre tervezett nagyobb szabású felújítás során készülnek el.

Hasonlóképpen két fázisban újul meg a zuglói és a Kőbánya Alsó vasútállomás is. Ahogy arról a MÁV korábban már tájékoztatást adott, Zugló vasútállomáson a karbantartási munkálatok már két hete megkezdődtek. Arról még nincs információnk, hogy a Keleti pályaudvaron mikor helyezik el a taktilis burkolati jelzéseket.

Németh Orsolya

Nyelvünk csodái, irodalmunk szépségei

A hangomat adom – beszélgetés Csirke Józseffel

Beszélgetéssorozatunk olyan önkéntes felolvasókkal készül, akik a Bodor Tibor Kulturális Egyesületben dolgoznak, s örvendtetnek meg bennünket újabb és újabb hangoskönyvekkel. Fogadják az interjúkat olyan szeretettel, amilyen örömmel felolvasóink nyilatkoznak.

- Kérem, meséljen egy kicsit magáról, mindennapjairól, munkájáról, szabadidős tevékenységeiről stb.

- Üdvözlöm az olvasókat, Csirke József vagyok, debreceni 30 éves informatikus és könyvtárpedagógus. Az egyetem elvégzése után informatikatanárként dolgoztam a város különböző középiskoláiban. Hiába élveztem azonban a tanítást, és hiába élvezték a diákok az együtt töltött órákat, az oktatási rendszerünk nem támogatja az újító gondolatokat, nem támogatja a minőségi munkát és nem segíti azokat a tanárokat, akiknek a legfontosabb a diák maga. Így pár év elteltével másik szenvedé-

lyem felé fordulva egy amerikai cég magyar leányvállalatánál helyezkedtem el játékkervezőként; jelenleg mobiljátékok fejlesztésével foglalkozom. A játékok egyébként is végigkísérték életemet, akár hobbiról, akár munkáról volt szó, a játékosítva tanítás (gamification) ugyanúgy fontos szempont volt korábbi éveimben, mint a barátokkal történő kikapcsolódás, gyakorta akár számítógépek, akár modern társasjátékok segítségével. A játék során ugyanis tanulunk, új képességeket sajátítunk el, jobban megismerjük magunkat és egymást, miközben valójában azt érezzük, hogy kikapcsolódtunk. A játékok között pedig két igazi kedvencem van: a kooperációs, azaz együttműködésen alapuló társasjátékok, valamint a történetet elmesélő tematikus játékok, amik valahol a szerepjátékokat helyezik egy zártabb rendszerbe. Így kedvenceim között van a Robinson Crusoe, a Mansions of Madness, a Sherlock Holmes Detective, vagy a Nemo's War. Remélem, már ebből a négy címből is érződik, hogy milyen közel állhatnak egymáshoz a könyvek és a játékok. Az eredeti alkotások szerzői nem kisebb nevek, mint Daniel Defoe, Howard Philipp Lovecraft, Arthur Conan Doyle, Jules Verne. Az irodalmat pedig nagyon szeretem, nem véletlen, hogy az informatika mellett könyvtárpedagógus is vagyok. Így a játékok lett az a világ, ahol találkozhat az informatikus énem a bölcsész énemmel.

- „Az olvasás – ha élvezetet okoz – segít élni. Átélni és túlélni is.” (Vekerdy Tamás) Hogyan vélekedik erről?

- Két oka van annak, hogy olvasunk. Az első, hogy információt szerzünk. Tudni akarunk. Akár azt, hogy melyik utcában vagyunk éppen, akár azt, hogy mit posztolt ki a barátunk a közösségi oldalára, akár azt, hogy mi a húsos palacsinta receptje. A második oka viszont a szórakozás. Ahogy valaki sorozatot néz, vagy egy új helyre utazik, esetleg beül egy kávézóba, ahol még nem járt. Új élményeket várunk és bízunk benne, hogy kapunk is új gondolatokat, érzéseket. Az új élmények pedig – akár az olvasásból merítjük, akár más tevékenységből – segítenek élni, megélni, átélni és túlélni. Ennek egyszerű oka van: befogadunk új élményeket és az új élmények alakítanak minket.

- Mit jelent önnek az olvasás?

- Az olvasással vagyunk képesek a kívülről érkező ingereket a legmélyebben magunkba szívni. Ez az, ami miatt a mai napig nem csillapodik a filmek és könyvek közötti vita. Egy mozgókép sosem lesz képes olyan mélységekbe eljutni, mint egy könyv, mert más ingereket, más dimenziókat mozgat meg bennünk. Nagyon szeretem a filmeket, saját filmes bloggal rendelkezem, de a legjobb film is csupán egy kiváló marhahúsból készült fantasztikusan finom

hamburger; míg a jó könyv az egy ötfogásos fejedelmi vacsora a város legjobb éttermében. Számomra az olvasás azt jelenti, hogy időt fordítok saját magamra, hogy nem arra vagyok kíváncsi, mit akar nekem mondani egy alkotó, hanem arra vagyok kíváncsi, mit látok én bele az előttem feltáruló történetbe. Az olvasás azt a kérdést teszi fel újból és újból, hogy „Ki vagyok én?”.

- Mióta olvas fel hangosan? Hogyan jutott erre az elhatározásra?

- Két éve készítettem el az első hangoskönyvem. Az oka pedig meglehetősen prózai: szeretek új dolgokat kipróbálni, megnézni, vajon képes lennék-e rá. Különösen igaz ez, ha bizonyítani is szeretnék vele magamnak. Egy középiskolai szép beszéd versenyen ugyanis elkövettem egy kapitális hibát és a felolvasás kezdetén rosszul ejtettem ki a szerző nevét. A zsűri nevetését hallva tudtam, hogy bármilyen lesz is a felolvasásom, nem kapok majd jó értékelést. Az utolsók közé kerültem és többet a közelébe sem kerültem az ilyen megmérettetéseknek. Tíz év elteltével meg akartam mutatni – leginkább magamnak –, hogy mekkorát tévedtek. Így készült el egyik kedvenc könyvem hangos verziója, a Madrapur, Robert Merle-től, ami a főleg játékokkal foglalkozó Youtube csatornámon meg is hallgatható (Game Obscura a csatorna neve).

- Eddig milyen típusú könyveket olvasott fel?

- Többnyire Lovecraft novelláit olvastam fel, illetve egy megkeresés miatt szórakoztató szakirodalommal is foglalkoztam. Ilyen szempontból csak két feltételem van: érdekeljen a mű és illeszkedjen hozzám. Ezért utasítottam el több felkérést is romantikus lányregényre: egy olyan mű, amelynek női főszereplője van, nem hiszem, hogy az én hangommal és érzelemvilágommal jó párosítás lenne.

- Hallgatott már hangoskönyveket mások tolmácsolásában?

- Igen, Kern András felolvasásait nagyon szeretem, annak ellenére, hogy sokszor úgy érzem, túl sok hangjátékot tesz bele a művekbe. Egy időben Paulo Coelho műveit hallgattam így.

- Mit üzen az olvasóknak?

- Egy üzenetem van, az pedig az, hogy mindenki igyekezzen megtalálni azt, amivel szeret foglalkozni. Legyen az akár befogadó szórakozás (mint az olvasás, vagy a filmnézés), akár aktív alkotói tevékenység (mint az írás, festés, vagy a hangosolvasás), akár valami egészen más örültség. Engem Isten áldása kísért, mert azzal foglalkozhattam mindig is, amit szerettem és mert olyan barátok, családtagok vesznek körbe, akik támogatnak ebben. E nélkül nem lenne teljes az élet. És bízom benne, hogy én is tudok másoknak jó

érzéseket, élményeket, gondolatokat adni, akár a hangoskönyvek, akár más alkotások, tevékenységek által.

Jó olvasást, felolvasást, könyvhallgatást kívánok, remélem, ezek által mindenki kicsit közelebb kerül önmagához és ahhoz a csodálatos világhoz, amely körülvesz bennünket.

Csodálatos dolog, hogy azzal foglalkozhat, ami a hobbija is. Ehhez kívánunk sok erőt, kitartást. Kívánjuk a kitűzött célok elérését, vágyak teljesülését!

Árvay Mária

Versvilág – összeállította Árvay Mária

Sz. István Bálint: Szabadság

A szabadság az
 ha az lehetsz aki vagy
 a szabadság egy kézfogás
 egy sóhaj
 amikor szabadon szívja
 a levegőt a szád
 nem fuldokolva,
 a szabadság az
 amikor meg tudod
 venni, amit megvenni akarsz
 a boltban
 amikor ebéded ebéd és nem
 zsíros deszka
 az rendben van
 hogy nincs egyenlőség
 mert nem is lehet
 s bár mint illúzió fájdíthatja
 a testvériség
 a szívedet
 de a szabadság az
 ha mindenkinek jut
 egy darab rendes kenyér

ha nem éheznek se felnőtt
 sem gyerek
 a szabadság az ahogy a
 fecskék repülnek
 minden égtáj felé
 feletted
 ha nemcsak magadért
 éled az életed
 a szabadság
 ha nem bénít fortélyos
 félelem
 ha nem neked írják elő
 hatalmasok hogy
 miről szónokoljanak
 a szónokok
 s ha munka után
 kitárja ablakát minden
 munkával teli gyár
 mert van értelmes munka
 ami munkásra vár
 a szabadság az ha
 mosolyogsz délután

ha átjár fényével a napsugár
és jókedvűek a házfalak
ahogy haladsz
s örvendeznek hogy nem kell
félned semmiért mert
hatalom s így a szabadság
te vagy

a szabadság így a tiéd
ezért szabad vagy
és biztatnak, amíg hazaérsz

[https://www.versek.eu/szerzo/szist-
van_balint/](https://www.versek.eu/szerzo/szistvan_balint/)

Aranyosi Ervin: Augusztus huszadikai jó kívánság!

Jó lenne, ha újra Alkotmányunk lenne!
Újra az igazság tükröződne benne!
Jog és az igazság kézen fogva járna,
hazánk virágozna, s ránk szebb jövő várna.
Gazdagabbak lennénk mind az új kenyérrel,
amit dolgos kezek osztanának széjjel.
Áldás lenne végre nemzetén, s hazánkon,
siker koronázzon minket, ezt kívánom!
Hadd járjon a magyar újra emelt fővel,
szembesüljön végre élhető jövővel!
Vegye végre vissza összes régi jussát,
mit kivívtak, kik örök álmukat alusszák!
Őseink, kik nagyá tették az országot,
amely eleinknél szebb napokat látott!
Isten áldásával éljünk boldogabban,
s minden jó magyarnak legyen része abban!
Legyen hát egyenlő, mindenki, ki magyar,
aki e szent földön boldogulni akar!
Föld, víz és levegő csak minket szolgáljon,
kezünk közt a munka teremtővé váljon!
Tegyük hát a dolgunk szépen, összefogva,
egymást jól megértve, összemosolyogva!
A szívünk, mint a dob, egyszerre dobbanjon,
minden gondolatunk reményt, hitet adjon!
Legyen új kenyérünk, házban lakhatásunk,
legyen biztos jövőnk, s legyen rá hatásunk!
Gyermekünk kezébe adjunk jó stafétát,

tanítsd őket élni, s velük együtt éld át,
hogy a magyar haza újra felvirágzik,
és a magyar szeme örömkönnytől ázik!
Mindönk szíve telik méltó büszkeséggel,
s jóllakik lelkünk is friss, meleg kenyérrel!

<http://versek.aranyosiervin.com/szabadsag-haza-tortenelem-kultura-taj/aranyosi-ervin-augusztus-huszadikai-jo-kivansag/>

Poór Edit: Gondolatok

Ember, ki a földön élsz,
Vajon mit remélsz?
Az Univerzum nélkül,
Életed pusztán mit ér?
Tudod-e mi történik holnap,
Vagy az élet hány földi nap?
Nem, semmit sem tudsz!
Évekre tervezel,
Elfelejtész örülni annak, hogy létezel!
Rágódsz a múlton, s közben a jövőt építed.
Állj meg hát egy percre,
Élj és nézd a jelened!
A pillanat múlandó, múlt lesz belőle.
Sajnálod majd, hogy nem épültél belőle!
Míg az egód szemed előtt mindent eltakar,
Az Univerzum téged megtisztult lélekkel akar!
Gyürkőzz neki, hogy múltad miatt vezekelj,
Ne bánts senkit, sorsodról csak te tehetel?!
Tanulj meg mindenkit szeretni, elengedni és feledni,
Életed vezetőjéül a jó Istent elfogadni!
Hited megtart majd e göröngyös úton,
Hagyd, kézen fogva vezetnek a felvállalt utadon!
S, ha majd végcélodhoz érkezel,
Meggyötört lelkeddel,
A tisztulásért hálával emlékezel!

Fodor Bálint: Az élet krónikája

Lépünk egy világba, hol nem honol semmi dac.
Lépünk egy sorsba, ami nem kiállt, mint a dal.
Lépünk a csendbe, mely megnyugtat.
Lépünk az életbe, mely lánggra fakaszt.
Hozzunk egy jövőt, mely boldogságot ad.
Hozzunk egy döntést, mely megváltoztat.
Lépünk túl mindenem, mely haragot szül.
Hozzunk egy jövőndőt, mely szeretettel teli.
S lépünk egy világba, mely örömteli.

Karcolatok Karinthy Ferencről Árva Mária összeállításában

Kakaó

A Meinl kirakatában csinos táblácska hirdette: Ma ingyenes kakaókóstoló. Először barátom vette észre; örökké éhes kamaszok voltunk, cél nélkül lődörögtünk a téli utcákon – némi tanácskozás után beléptünk. Az üzletben jó meleg volt, tálcán, ízléses porcelán kancsóban gőzölgött a kakaó, körötte virágos mintájú csészécskék, csészealjok, ezüstkanalak.

- Parancsoljanak, uraim - jött elénk a segéd.

- A kóstoló...

- Igenis, igenis - és már öntötte is, csudás illatok felhőjében. Lassan, ínyenc módra kortyolgattuk: isteni jó volt, édes, forró, sűrű, zamatos. A segéd, tiszte szerint, csak azt várta, mikor nyeljük le az utolsó csöppet.

- Hogy ízlett? - fordult hozzánk nyájasan; most következett volna a vásárlás.

- Nem is tudom - feleltem töprengve, vontatottan. - Egy ilyen kis csésze, az ember nem is érzi az ízét... Nem lehetne még egyel?

- Kérem - és újra töltött mindkét csészébe. - Nos?

Barátom kóstolgatta, ízlelgette, arcán furcsa gyanakvással.

- Nincs ebben valami pótanyag?

- Ugyan.

- Én mintha olyasmit éreznék...
 - Kérem, az lehetetlen - bizonygatta a segéd. - A legfinomabb minőség, nemes hollandi márka...
 - Nem romolhatott ez meg szállítás közben? - akadékoskodott tovább barátom.
 - Kizárt dolog: nálunk ilyesmi nem fordulhat elő.
 - Hát persze, lehet, hogy tévedek... Szabad lesz talán még egy kicsit?
- A segéd, kissé komoran, harmadszor is megtöltötte a csészéket, mereven figyelte ádámcsutkáinkat.
- Nos, hogy ízlik? - kérdezte, mikor ezt is leöntöttük.
 - Nem ízlik - közöltük végleges ítéletünket, s távoztunk.

A kerítés

Kirándulni mentünk, iskolás gyerekek, s egy kerítés mögül hatalmas, foltos vizsla mordult-ugatott ránk. Magas, erős drótkerítés volt, teljes biztonságban érezhettük magunkat. Visszaugattunk hát a kutyára, mi is morogtunk, rúgtuk a kerítést. A vizsla ínyét mutatva vicsorgott, őrjöngött, nyála csurgott, rémítő csaholással neki-nekiugrott a hálónak, szaladt mellettünk vérben forgó szemmel, amerre nevetve elvonultunk.

Aztán egyszerre véget ért a kerítés, semerre sem folytatódott.

Azóta nem uszítok senkit. Minden kerítés véget ér egyszer.

Panaszkönyv

Roston sült fogast rendelék tartármártással, melléje idei fejes salátát, külön lelkére kötve a pincérnek, hogy ezt előre kérem, hozzá ecetet, olajat, mustárt, borsot, cukrot és sót, mert magam szeretem elkészíteni, s úgy jó, ha kissé beérik. Sört is rendelék, jégbe hűtve, ez is jöhet azonnal. A pincér mindent elismétel, följegyez, eltűnik; s gyomrom-agyam „rááll” a gondos mérlegelés után kiválasztott ételekre, képzeletben már keverem a salátát, farigcsálom le a foszlós fehér húst a fogas karcsú gerincéről, a mártás sűrű sárgájába fürdetve. De nem kapok semmit, tíz perc, húsz perc, se sört, se salátát, sem a halat, pedig az étteremben több a felszolgáló, mint a vendég, s ingereim lassanként

önmaguk ellen fordulnak, a boldog felajzottságból rángóideges türelmetlenségbe, majd epekeserű dühbe. Félóra múlva végre sikerül oda-intenem a pincéremet.

– Mi van azzal a fogassal meg a többivel?

– Fogas? Az kifogyott – közli álmos-egykedvűen, s már húzza is ki az étlapról.

– És ezt csak most mondja?

– Tessék talán egy hagymás rostélyost.

Újabb húsz perc elmúltával derül ki, hogy a hagymás rostélyos is elfogyott. Erre már bennem is fölmegy a pumpa, a panaszkönyvet kérem.

Egyszerre megelevenedik körülöttem az eddig oly bágyadt-unalmas helyiség, feltűnik a főpincér, majd maga a sötét-ünnepélyes üzletvezető.

– Mit tetszik parancsolni?

– A panaszkönyvet.

– No de mi a probléma?

– Majd beírom.

Kénytelen-kelletlen odaadják, messziről sandítva felém, hogy miként rombolom az egzisztenciájukat. A panaszkönyvbe ezt jegyzem be: „Ezen étterem ételeinek, italainak kiváló minősége, az ízléses tálalás, a felszolgálók készsége és udvariassága a legmagasabb igényeket is kielégítheti, és minden tekintetben méltó vendéglátóiparunk hírnevéhez. Hálás köszönettel” név, lakcím.

Elviszik, s látom, kissé arrébb összebújnak fölötte. Megnyugvás, fölélénkülés. Csakhamar kiderül, hogy akad még egy fogas a konyhában, remek félholdívében máris ott pompázik asztalomon, hozzá jéghideg sör, saláta, minden. Négy pincér is sűrög körülöttem, jó étvágyat kívánnak, újabb fűszereket hoznak, gyöngéd érdeklődéssel tudakolják, hogy ízlik-e. Utána somlói galuskát ajánlanak: akkora habos csokoládés tésztahegy, megmászni is sok volna.

- Hiába, no, harminc éve a szakmában, az már valami - mosolyog büszkencinkosan a pincérem, s kezdi felsorolni, hogy ki mindenki hírességet szolgált ki. - Mert a vendég, az az első, kérem, ezért fáradunk: hát jólesik az embernek, ha megbecsülik az igyekezetét...

- Örülünk, hogy meg volt elégedve - kedveskedik a főúr is, míg fizetek. - Istenem, megtesszük, ami tőlünk telik...

- Legyen máskor is szerencsénk! - búcsúzik baráti fenségesen az üzletvezető, s még a piros arcú szakács is kikukkant a konyhaajtón, bizalmasan felém kacsint.

Gratulálunk Csohány Edének

A Vakok és Gyengénlátók Nógrád Megyei Egyesületének tagja, Csohány Ede különdíjat nyert a "Gyöngyös verse 2019" verspályázaton Gyöngyös múltban és jelenben című versével. Ezúton is gratulálunk a szép eredményhez!

Csohány Ede: Gyöngyös múltban és jelenben

Sár-hegyen túlról, a nyergén átkel a Nap
törpe mandulák mutatnak neki utat,
hogy ne tévedjen el a sziklai gyepen,
virág se fagyjon el tavaszi reggelen.

Az ördögszántást kerüli az istenadta
bakanca, szavaktól száradjon ki a talpa.
Kisnyomtávú vasút fut a síneken,
talpfákat ölel át a Belső-Mérgesen.

A gőztorkú vonat füttye,
mikor elhalad Füredre,
megemelt kalappal köszönt, áldott jó napot,
hallják-e a Barackos utcai ablakok?

A Melicher kovács a végen,
lovakat patkolt nyáron, télen,
amíg kint sorjában havazott,
izzó parázs simult a vashoz.

Az ácsorgók pléddel takaróztak,
abrákot kötöttek minden lónak.
A régi házak porba dőltek,
a romos földön újak nőttek,

a kisvonat mozdonya dízeles,
elnyeli az Orczy kerti csendet.
Ó, Mátra kapui cédrusok,
Velük szemben volt a Pampuk-sarok.

A derék török mogyorófa
Rákóczi korának dacolója.

Öreg gyökereid rejtőzködve,
időtlen hűségben megkövezve;

rögek közé gyürekeznek –
Levélhanghoz gyülekeznek,
közöttük fiatalok is vannak,
útját állva a korhadt fagynak.

Száraz ágadon a szél kocog,
morzsálódó gondolatok –
Koronádban zöldell a felelet,
árnyékod alatt ül az igyekezet...

Első a család

Akik a távolból helyettünk látnak – Bemutatkoznak a Távszem operátorok

2019 áprilisában állt munkába az MVGYOSZ-nél az a 15 fő, akikből június végére képzett Távszem operátorok és ügyfélszolgálati munkatársak lettek. Ők már javában biztosítják a Távszem szolgáltatást, vagyis intézik a felhasználók regisztrációját, és ami talán ennél is izgalmasabb: a távolból helyettünk látnak.

A Távszemet már használó olvasóinknak a hangjuk és a nevük már ismerős lehet, ha pedig ennél többre is kíváncsiak velük kapcsolatban, akkor jó hírünk van: decemberig mindannyian bemutatkoznak önöknek.

Beszélgetés Morid Kiarash ügyfélszolgálati munkatárssal

- Kérem, meséljen egy pár szót magáról, szabadidős tevékenységeiről, stb.!

- Örömmel mutatok be a kedves olvasóknak, és annak is örülök, hogy ebben a cikkben megismerhettek engem. A teljes nevem Morid Kiarash, becenevem Rashi, ez az a név, amin mindenki szólít. Én 1983. augusztus 15-én születtem Iránban, azon belül Teheránban, a fővárosban. Négy éves koromig éltem ott, amikor is a szüleim ösztöndíjat kaptak Magyarországra a